



נעה יקותיאלי בביתה בלוס אנג'לס, ברקע העבודה 360

אמנות Chat

חגית פלג רותם/ יום שישי, 22 במאי 2020



שתפו



## נעה יקותיאלי יוצרת בבית דיוקן רב שכבתי של הסטודיו הנעול

עם דילוגים שהתבטלו בין לוס אנג'לס לתל אביב (תכננו להיות על הקו), תערוכה אחת בגרמניה (שנפתחה ונסגרה בזמן הקורונה) ואחת בבלגיה (שנדחתה לנובמבר), היא אומרת: "זאת לא שנה רגילה, והעבודה מבטאת את השיבוש הזה"

חגית: הי נעה, בוקר טוב לך בלוס אנג'לס, מה שלומך?

נעה: הי חגית, אני בסדר. ואת?

**חגיית:** אצלי טוב, אסטרטגיית יציאה... מקווה לחזור לעולם מתפקד בקרוב

**נעה:** כן. זו תקופה מורכבת. כולנו באותו מצב לכאורה, אבל בעצם כל אחד וכל מדינה במצב מאד שונה

**חגיית:** ממתי את ב־LA?

**נעה:** עברתי לכאן לפני ארבע שנים עם בן זוגי, איתמר גלעדי. הוא עשה תואר שני בקולנוע ואני "חזרתי" לחיות כאן לתקופה מסוימת

**חגיית:** היו לך חברי ילדות או משפחה לחזור לחיקם?

**נעה:** כל המשפחה מצד אמי חיה כאן ויש גם הרבה חברי משפחה. אבל כמובן שעכשיו יש גם הרבה חברים חדשים

**חגיית:** איך מתחילים? איך מצאת את מקומך, סטודיו, סביבה – היה קשה?

**נעה:** המעבר היה עם הרבה עליות ומורדות, כי באיזשהו אופן חזרתי למקום שבשחייתי בארץ, הרגשתי אליו שייכות גדולה. נולדתי וגדלתי כאן – אבא שלי ישראלי ואמא יפנית-אמריקאית, שניהם עשו כאן תואר שני באמנות בקליפורניה. עברנו לישראל כשהייתי בכיתה ב'. ויחד עם זאת, מאד שאני פה, במידה מסוימת אני מרגישה הכי ישראלית שהרגשתי אי פעם בחיים. כך שזה די מעניין

**חגיית:** ממש. אולי זה הגורל של הילדים ש"זכו" לגדול בכמה מקומות

**נעה:** כן, כנראה... אני חושבת שמצד אחד זה מקנה עושר תרבותי שמאפשר לחוות את העולם מפרספקטיבות שונות, אבל מצד שני יש כל הזמן שאלות של שייכות, שהן מורכבות. בעיקר במקום כמו ישראל-פלסטין וארצות הברית. מי שייך, באיזו צורה ולמה.

בביקור האחרון שלי בארץ, באחת השיחות עם אמי, היא אמרה לי שלעבור ממקום למקום כל החיים זה כמו לחוות רעידות אדמה קטנות כמה פעמים ביום. כי כל הזמן יש משהו אחר שרגילים אליו, אם זה צורת שיח או דרכי פעולה שונות



צילומים: Esteban Pulido





**חגיית:** וגם העולם השתנה קצת מאז?

**נעה:** כן, אני היום בת 30 וזה אכן עולם שונה, במיוחד עכשיו. פה ב-LA אנחנו עדיין בהסגר לפחות עד יולי, ובניין הסטודיו שלי סגור, אז העברתי את הסטודיו הביתה, עד שיפתחו את העיר בחזרה. מעבר למורכבות, אני מוצאת בתקופה הזו הזדמנות לעבוד קצת שונה מהרגיל. אני ממשיכה לעבוד על סדרת עבודות גדולות ממדים, שהתחלתי בתחילת השנה ונקראת Origin. רק שבימים אלו אני יוצרת עבודה גדולה שעשויה מ-360 חלקים קטנים יותר של ריבועים בגודל 20X20 ס"מ, כמו פיקסלים, שיחד יוצרים עבודה אחת ומשתלטים על כל קירות ותקרת החדר.

אני מרגישה שהביטוי הצורני של העבודה הזו מבטא את המוגבלות של לעבוד מהבית, לעבוד בקטן קטן, חלק חלק, שלאט לאט מאפשר למציאות להירקם. יש הרבה חוסר-בהירות בתקופה הזו, לכולנו, כך שזה משמש כמו מעין שעון זמן של התבהרות עבורי

**חגיית:** למה 360? את מתכוונת ל-360 מעלות?

**נעה:** חחח האמת שלא, אבל זה גם מעניין. זה מסמל מבחינתי את הא-נורמליות של הדברים הכי בסיסיים שהכרנו. נקודת המוצא הייתה 365 ימים בשנה. ואני בכוונה מייצרת 360, כי זו לא בדיוק שנה כפי שהכרנו. אני יודעת שזה מייצר בלבול ותעתוע, וזה חלק מהעניין. הזמן מקבל משמעות אחרת וכך גם מבחינת מקום העבודה, אני מייצרת חלל אחר בתוך חלל הבית

**חגיית:** איך זה התחיל?

**נעה:** העבודה הזו מבוססת על תצלומים של הסטודיו שלי, כשנרטיבים שונים כלולים בתוך פיסת נייר יחידה ומציגים מציאות רב שכבתית; יצירות אמנות בתוך יצירת אמנות, מסגרות בתוך מסגרות ומציאויות חופפות מציאויות אחרות.

החפצים והפסלים המופיעים בעבודות הנייר מתוכננים גם הם להיות מוצגים לצד עבודות הנייר, וכך להעלות שאלות לגבי המציאות הנוכחית שבה אנו חיים; מה אמיתי ומה דימוי של הממשי? מהו האוביקט המקורי ומה הדמיה?

**רוצה לקבל את הכתבות שלנו לתיבת המייל? הירשמו כאן לניוזלטר שלנו >>**





זה לא חדש שהקפיטליזם והגלובליזציה מטשטשים את הגבולות בין אמיתי לפיקטיבי, בין מציאות לסימולציה. אבל התקופה הזאת מכריחה מעבר קיצוני של המקום הפיזי למקום הווירטואלי וסוחפת את שאלות השייכות לממד אחר לחלוטין – מכניסה את החוץ פנימה ומוציאה את הפנימי החוצה. ולכן השתלת חלל אחד בחלל אחר היא פעולה ששואלת שאלות לגבי ההגדרה הבסיסית של מקום וזמן.

אני חושבת שהסדרה הזאת תתפתח לייצר מרחב שבו מתקיימות אינסוף מציאויות חופפות בו בזמן, קצת כמו מה שהמרחב הווירטואלי עושה, רק שאני יוצרת אותו בממד הכי פיזי שיש, ומתוך התבוננות בחומר שמבחינתי מאד ומתמיד היה המקור האובייקטיבי ביותר





**חגיית:** הכי פיזי שיש – ממגזרות נייר והחומר שראיתי שהצטרף: בטון?

**נעה:** כן. אני מרגישה שעם השנים האמנות שלי יותר ויותר מדברת מתוך צורה מאשר הדימוי עצמו. החיתוך נייר תמיד היה נקודת המפגש שבה בחנתי את הקונפליקט – המתח הזה בין שחור ללבן, פוזיטיב ונגטיב, נכון ולא נכון. מראה של המציאות הדו קוטבית שאנחנו חיים בה, לצערי. והבטון הפך להיות האיזור האפור, הממשי והאובייקטיבי בתוך כל המערך

**חגיית:** הקורונה תפסה אותך בדיוק אחרי פתיחה של תערוכת יחיד בגרמניה – בגלריה גיזלה קלמנט בעיר בון. איך הרגשת כשהיא נסגרה רגע אחרי הפתיחה?

**נעה:** בבון, בתערוכה Holding Space, יצרתי מיצב שבו ניסיתי לייצר חוויה של התבוננות רציפה במצב של שינוי. אני בוחנת את השינוי המתמיד של הפרשנות שלי למולדת, דרך שכבת מלט דקה שהונחה על רצפת העץ של הגלריה. השכבה ה"זרה" מדגישה שכבות אחרות הקיימות מתחת לרצפת הגלריה ומבחינתי מעלה שאלות כמו מהי הרצפה המקורית, מהו המצב המקורי של רצפת הבטון, מי שייך לאדמה וכן הלאה. מיקום השכבה ה"זרה" ברצפה ה"מקורית" מייצג את השכבות הבלתי נראות שקיימות מתחת לפני כל שטח, ההיסטוריה שלה.







מראה הצבה Holding Space. צילום: Galerie Gisela Clement



מראה הצבה Holding Space. צילום: Galerie Gisela Clement

שכבת המלט הדקה הזו נסדקת לאט לאט, עם משקל הצופים כשהם מסתובבים בחלל ודורכים עליה. הרצפה הנשברת מדגישה את מושג הזמניות וכיצד השינוי המתמיד משפיע על הדרך שבה אנחנו קוראים את הנרטיב שלנו. השבירה המתמשכת של הרצפה מאפשרת התבוננות ליטרלית בשינוי, מתוך הבנה עמוקה שזה הדבר הקבוע היחיד בחיינו. יותר משייכות, בית ואדמה, כולנו נמצאים בתנועה מתמדת בזמן ומקום.

התזמון של הפתיחה, שהייתה על סף התפרצות הקורונה, מקנה לזה רובד נוסף ומנכיח את השבריריות של חיינו, וכן נוכחות ויזואלית של שינויים דרמטיים ובלתי הפיכים שקורים כל הזמן

**הגית:** נכון, חשבתי על זה, יש שם עבודות של "תיעוד העכשיו" – זה הופך לטעון ודרמטי לאור מה שקורה עכשיו



**נעה:** לגמרי, לא היה יכול להיות בתזמון יותר מדויק, למרות שהתערוכה הייתה סגורה רוב הזמן בגלל הקורונה. היא אמנם הוארכה עד סוף החודש, אבל בגדול היא די עמדה ריקה רוב "חיייה". החוויה בפתיחה של הצופים הייתה אמוציונלית יותר משציפיתי, חלק נבהלו מהשבירה שלפנתע קרתה מתחת לרגליהם, חלק

לא הרגישו בנוח במרחב והיו אנשים שממש בכו. אני חושבת שהפיזיות של להרגיש משהו כל כך עדין נשבר מתחת לרגליים עוררה הרבה תחושות בהקשר למציאות שבה אנו חיים

**חגיית:** אני מתבוננת בעבודות, הפיזיות, הפסלים והרישומים בנייר, קודם כל נפעמת (כמו תמיד) מהווירטואוזיות והטכניקה שלך. שנית חושבת על הניגוד החומרי בין הנייר והבטון (והעץ) המתח ביניהם ומשחקי הכובד

**נעה:** תודה. קצת כמו שמעברים בין מקומות מאפשרים ללמוד את עצמנו אחרת כך גם המעברים בין חומרים, עבורי. לעומת החיתוך נייר שנעשה בריכוז וקפדנות גבוהה, עבודות הבטון הן משחק של מקריות וטעויות. והניגודיות של המשקלים מאפשר נקודת מפגש ושיח בין שפות לגמרי שונות. אני מוצאת שזה חשוב יותר מתמיד בימינו, לדבר עם אנשים ששונים מאיתנו. ואני מנסה לייצר את נקודת המפגש הזו בתוך האמנות שלי



**חגיגת:** את עובדת רק בנייר או גם רושמת/מציירת חלק מהדימויים?

**נעה:** זה תלוי. אבל בעקרון אני תמיד מציירת סקיצה כללית, לפעמים גם לפרטים, לפני שאני מתחילה את שלב החיתוך. במקרים מסויימים אני גם מציגה את הרישומים עצמם

**חגיגת:** ב-360 העבודות הקטנות, כל פריים/פיקסל הוא "תמונה" או שהן תלויות זו בזו ליצירת תמונה קוהרנטית?

**נעה:** בעבודה של ה-360 כל פריים הוא פיקסל. שממבט ראשון זו מציאות אחת וככל במעמיקים בעבודה יותר רואים יותר ויותר נרטיבים שזורים בעבודה

**חגיגת:** נשמע שבזמן שאת עובדת עליה את כבר רואה בעיני רוחך איך היא תהיה מוצגת בחלל. איפה זה קורה?

**נעה:** העבודה הזו מתוכננת להיות מוצגת בבלגיה ב-Ballon Rouge Collective (בשיתוף עם Melange, חלל אמנות בקלן). שם אציג תערוכה זוגית יחד עם לואיזה קלמנט, אמנית גרמניה שאני מאד אוהבת

### לקריאה נוספת

נעה יקותיאלי: מבוסס על סיפור אמיתי  
יום רביעי, 20 במאי 2015



**חגיגת:** את מאוד פוריה, תערוכות ברחבי העולם – דבר שכעת הופך לקשה יותר וקצת אבסורדי. מתי התערוכה בבלגיה אמורה להיות? יש ספק אם היא תתקיים? אני מבינה שזה תוכנן עוד לפני המשבר, והעבודה שאת יוצרת כעת מתמודדת עם האי־ודאות של המצב

**נעה:** התערוכה הייתה מתוכננת ליוני וביתיים נדחתה לנובמבר – נראה... אני זורמת. לא נותר לנו דבר אחר לעשות ממש. אני שמחה שאני יכולה להמשיך לעבוד, שיש לי את המקום הקטן הזה לעבד את כל מה שקורה. נחשפת מציאות מאד קשה לפנינו

**חגיגת:** המצב סביבכם קשה?

**נעה:** כן, הייתי אומרת. למרות שהמציאות תמיד די קשה, עכשיו בגלל שכלום לא קורה סביב, זה נראה יותר מתמיד. אני חושבת שאמנים מטבעם תמיד מתבוננים יותר במה שאינו גלוי או נראה במבט ראשוני או על פני השטח – אלו הדברים שאנחנו מגיבים אליהם ביצירה שלנו. אבל ללא ספק התקופה הזו דוחפת את החברה למקומות עוד יותר קיצוניים.

השהייה של שעות על גבי שעות בהתבוננות זו פריבילגיה (שאנחנו נלחמים עליה) שאין לכל אחד ביום־יום, ועכשיו העצירה הכריחה את כולנו לשהות בהתבוננות הזאת. אני חושבת שזה מאפשר הסתכלות בעלת ערך גבוהה מאד. מרגיש לי עכשיו שיש איזושהי הבנה קולקטיבית יותר, שאנחנו כולנו יחד מודעים לכל הבעיות. כך שבמידה מסוימת זו הזדמנות לשינוי

**חגיגת:** יש לך תוכניות גם לתערוכה בארץ?

**נעה:** כרגע אין לי תערוכה מתוכננת בארץ אבל אני מרגישה שהגיע הזמן בקרוב ליצור אחת. אני אשמח לעבוד כמה חודשים בארץ, אני מאוד מתגעגעת, עם כל המורכבות



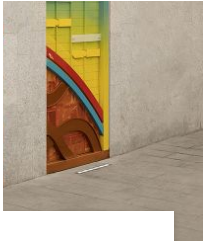




### תגובות

הוסיפו תגובה

## [ עוד בפורטפוליו ]



עבודה



אורי דרוקמן



”הלוואי והיה בר קיימא בירושלים, תל אביב, באר שבע ובכל מקום”  
יום ראשון, 12 ביולי 2020



יובל סער



מילי אליהו: השוק מלא בצילומים שדומים אחד לשני, הייתי חייבת להיות שונה  
יום ראשון, 12 ביולי 2020

Instagram Portfolio says: This endpoint has been retired



פורטפוליו  
באינסטגרם

עקבו אחרינו

# [ פורטפוליו ]



פורטפוליו © כל הזכויות שמורות | עיצוב ופיתוח R-S-V-P

